

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6666/2021
26.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранкица Орловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 20/2021 од 13.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 20/2021 од 13.01.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 20/2021 од 13.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 122/20 од 02.11.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части, угледа, слободе и права личности, насталих услед неоснованог лишења слободе, у периоду од 30.03.2011. године до 20.04.2011. године, исплати износ од 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за накнаду материјалне штете по основу изгубљене зараде, за период од 30.03.2011. године до 15.03.2018. године, у износу од 9.643.680,00 динара, са законском затезном каматом од 07.05.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за накнаду материјалне штете на возилу марке "Opel ...", рег.бр. ... у износу од 182.694,96 динара, са законском затезном каматом од 15.03.2018. године, као дана вештачења до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за накнаду материјалне штете за трошкове шлепања возила марке "Opel ...", рег.бр. ... у износу од 42.210,00 динара, са законском затезном каматом од 15.03.2018. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од

170.100,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 136.500,00 динара од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 20/2021 од 13.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца (погрешно означено тужене РС - Министарство правде) и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем изреке. Ставовима другим и трећим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставовима првом и четвртном изреке, тако што је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части, угледа, слободе и права личности, насталих услед неоснованог лишења слободе, у периоду од 30.03.2011. године до 20.04.2011. године, исплати износ од 110.00,00 динара, са законском затезном каматом од 02.11.2020. године до исплате, а одбијен као неоснован, тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете у висини разлике између досуђеног и траженог износа од 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за трошкове шлепања возила марке "Opel ...", рег.бр. ... исплати износ од 42.210,00 динара, са законском затезном каматом од 15.03.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке, првостепена пресуда је укинута у ставовима другом и петом изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у ставу првом изреке, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, применом материјалног права из члана 172. Закона о облигационим односима, у вези правила о терету доказивања прописаног чланом 231. ЗПП, одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду материјалне штете на возилу (које је од тужиоца одузето због сумње да је извршио кривично дело недозвољени прелаз преко државне границе и кријумчарење људи, у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика) у износу који према налазу и мишљењу судског вештака машинске струке представља умањење вредности возила, односно разлику вредности возила од дана одузимања до дана враћања. Ово због тога што тужена није у обавези да тужиоцу накнади штету у висини утврђене временске амортизације која би наступила по редовном току ствари, а тужилац није доказао штету услед евентуално већег процента амортизације због неадекватног чувања возила, да би евентуално, у случају оштећења на возилу која су у узрочној вези са неадекватним чувањем возила за време док се налазило у државини тужене, могао бити основан захтев за накнаду штете у висини вредности извршених поправки на возилу, односно довођења возила у возно стање након враћања, али да такав захтев у конкретном случају није постављен.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда да је услов за остваривање права на накнаду ове врсте штете потребно да оштећени докаже, поред општих услова за грађанско- правну одговорност (узрочна веза и штета), да је штета причињена незаконитим односно неправилним радом органа правног лица у вршењу својих функција. Тужена дакле одговара само за оно умањење

вредности возила које је последица непажљивог и неадекватног чувања возила, по стопи која је већа од редовне, јер би редовна (временска) амортизација свакако настала и у редовним околностима, да је возило било у државини тужиоца.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и потребе новог тумачења права. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.10.2017. године, а преиначена поднеском од 18.09.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела првостепене пресуде је износ од 182.694,96 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро=117,5896 динара) представља динарску противвредност 1.553,67 евра. Првостепена пресуда донета је 02.10.2020. године. Другостепена пресуда донета је 13.01.2021. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић